

никъ — въ църквата и т. н. Всѣко нѣщо трѣбва да бжде изпитано на неговото мѣсто. Следователно, когато дойдемъ да говоримъ за значението на любовта въ обширенъ смисълъ, разбира се, не всички ще сте готови да разберете това, което мога да ви кажа, и, за да мога да прѣдамъ тази мисълъ, да ви бжде понятна, трѣбва да я облѣка въ проста форма. Мога да говоря на езикъ непонятенъ вамъ, не защото имамъ желание да бжда неразбранъ, но защото има причини, поради които езикътъ ми може да бжде неразбираемъ. Когато се роди едно малко дѣте, майката първо му дава млѣко, послѣ, като поотрасте то, приготвя му жидка храна, сетнѣ му сдѣвква, и то, отъ своя страна, първо смучи и гълта млѣкото, и много му е приятно; за да му даде майката, обаче, по-твърда храна, трѣбва да му изникнатъ зжби: инакъ, ще се развали стомахътъ му. Но прѣди растенето на зжбитѣ става извѣстенъ процесъ — дѣтето боледува. И тогава майката си казва: „Дѣтето има огнища, да-ли нѣма да умре, ще викамъ лѣкаръ“; обаче, когато зжбитѣ израстатъ, това състояние минава. И въ човѣшкия животъ се явява сжщо такава състояние — когато му дадатъ твърда храна, любовта, той прѣминава прѣзъ процеса на страданията. Следователно, когато казваме „страданията сж необходими“, подразбираме, че е необходимо да ги минемъ, да израснатъ нашитѣ зжби, за да можемъ да се нахранимъ съ тази твърда храна. Какви сж тия зжби — послѣ мога да ви ги изтъкувамъ; но сега ви казвамъ, че, щомъ почнатъ вашитѣ страдания въ свѣта, то е признакъ, че сж почнали да ви никнатъ зжби. Когато минете прѣзъ